

Medlem anførte til Begrundelse af sit Forslag om at forandre Ordet „Ufdeling“, er omtrent Ord til andet, hvad jeg anførte som Grund til dette Forslag. — Jeg troer, det er min Pligt som Ordfører, især i en saa udførlig Sag som denne, at lade Alt ligge, hvad der ikke udtryffeligt behøver videre Begrundelse end den, jeg allerede har givet; thi ellers vilde vi ikke see Ende paa Forhandlingerne, og jeg skal altsaa ikke komme tilbage til en stor Deel af det, jeg allerede har begrundet, idet jeg skal henstille til Enhver at lægge den Vægt derpaa, man maatte finde rigtig. Jeg skal dernæst erklære, at jeg ingenlunde har sagt, at jeg fandt det forunderligt, at der var stillet Endringsforslag; men jeg vil nu sige, at det, der har forundret mig, er flere af disse Forslag; det er imidlertid noget ganske Andet. Jeg skal strax gaae over til det Punkt, som for mig er det væsentligste, og som det forekommer mig, at forskjellige ærede Medlemmer, der have haft Ordet, have udtalt sig om paa en Maade, hvorved de gjorde mig høilig Uret. Jeg skal først gjøre en almindelig Bemærkning. Naar man her bekæmper Ordføreren i denne Sag, maa jeg bede de Herrer erindre, at det ikke er ham, men Udvalget, De have at henvende sig til. Jeg maa bede lagt Mærke til, at det ikke her gaaer an at tale om Ordføreren som Person, thi det er Udvalgets Mening, han udtaler, og det er ikke givet, at hans personlige Mening i Et og Alt vilde være netop en saadan som den, han maa udtale som Udvalgets Mening. Det er altsaa Udvalgets Mening, jeg udtaler, men ikke Ordføreren, og derfor maa de Herrer, naar de ville gjøre Anvendelse af min Person, vente dermed, hvor velkomment det end kan være, til en anden Sag, hvori jeg taler for mig selv; her maa De glemme Rigsdagsmændene for Svendborg Amts 3die Valgkreds og tænke paa Udvalget. Flere af de Herrer have talt, som om jeg virkelig i og for sig havde Noget imod at bytte den større Halvdeel af Sogneforstanderstabet med den mindre, men det er dog mærkbar, at man kan gjøre sig skyldig i en saadan Misforstaaelse; thi Enhver, der kender Noget til mig, veed, at jeg uden fjerneste Betænkelighed vilde stemme for denne Forandring og glæde mig ved den, saameget

mere, som jeg uden Ubeskyedenhed tør sige, at det væsentligst var mig, der, da Rådskabscommunalloven blev vedtagen, bevirkede, at den større Halvdeel blev lagt i alle Vælgernes Hænder. De Herrer maa vide, at jeg, naar jeg kunde tage Hensyn til Sagen selv, vilde staae paa en anden Side; men det, hvortil jeg tager Hensyn, er, at vi faae Loven til at gaae igjennem i denne Samling. Dersom vi nu gjøre for mange Vanstueligheder ved Punkter, hvori vi kunne forudsæe, at der kan ligge Vanstueligheder, er det imidlertid det Samme som, at vi ikke faae Loven ud nu, og vi have siden 1848—49 haft saamange Indenrigsministre, der ikke have villet gaae ind paa denne Sag, at vi ikke kunne være visse paa, at den nuværende høitærede Indenrigsministers Eftermand vil tage det, som nu her bydes. Jeg vil altsaa bede de Herrer vel at lægge Mærke til, at Stillingen er saaledes, og det er dette Hensyn, jeg tager. — Den Udbredelse, at jeg ikke skulde være berettiget til at sige, hvorledes Ministeren stillede sig, er jo fuldstændig gjendrevet, uden at jeg behøver at sige et Ord dertil. Det undrer mig, at flere af de ærede Herrer have kunnet misforstaae min Stilling til dette Lovforslag saa meget og navnlig undrer det mig, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (B. Olsen) har gjort sig skyldig i den samme grundige Misforstaaelse, idet han har troet det nødvendigt at minde mig om min tidligere Stilling til Spørgsmaalet, for derved at bringe mig til at forandre min Stilling eller for at paavise, at jeg havde gjort mig skyldig i Selvmodsigelse. Min Mening er nu accurat den samme, som den, jeg udtalte ved den Leilighed, han nævnte; men dengang behandlede vi en Lov, der alene angik Valg, uden at den var knyttet til Betingelser om Myndigheden. For hele kommunale Udvikling er fra Begyndelsen til Enden gaaet saaledes, at vi altid have behandlet Spørgsmaalene om Sammensætningen af og Myndigheden for den kommunale Repræsentation som to forskjellige Spørgsmaal; de have ikke nogeninde før ligget for som en Enhed i samme Lov, og da Indenrigsministeren nu byder os et saa bethdeligt Fremskridt med Hensyn til Myndigheden, siger jeg, det